

Τα Παραμύθια

Τα παραμύθια είναι ο τρόπος των παιδιών να αποκτούν εμπειρίες και συναισθήματα έντονα. Η αίσθηση μεγαλείου που από την φύση τους έχουν τα παιδιά, με τα παραμύθια εκτοξεύεται στα ύψη, εφόσον κάθε παιδί θα ταυτιστεί με κάποιον ήρωα.

Θυμάμαι να είμαι καθηλωμένη στην τηλεόραση και επί μια ώρα να κοιτάζω αποσβολωμένη τις πριγκίπισσες της Disney...

Ορόρα , Οντέτ, Γιασμίν, Χιονάτη, Σταχτοπούτα, Μπέλλα...

Τι υπέροχες πριγκίπισσες, τι υπέροχοι πρίγκιπες...

Στο τελείωμα τους έμενα με την αίσθηση ότι θα βρω και εγώ έναν τέτοιο πρίγκιπα για να ζήσω το όνειρο μου, για να ζήσω την ζωή μου.

Αυτά στα 10...

Και κοντά στα 30... άρχισα να σκέφτομαι...

Πως όμως ξεκίνησα να σκέφτομαι 20 χρόνια μετά;

Μια μέρα εκεί που καθόμουν (αποσβολωμένη και πάλι) και χάζευα την Πεντάμορφη και το Τέρας (μαζί με τα παιδιά μου) , με κατέλαβε η συγκίνηση και ένα δάκρυ κύλησε, για κακή μου τύχη με κατάλαβε ο γιός μου και έπρεπε να δώσω εξηγήσεις ... Μα μαμά, γιατί κλαίς;

Τι έμαθα όμως από αυτά τα παιδικά και το κουβαλάω 20 χρόνια ;

-Πρέπει να είσαι όμορφη.

- Δεν χρειάζεται να κάνεις και πολλά για να κερδίσεις τον πρίγκιπα , αρκεί να είσαι όμορφη.

-Στο τέλος ο πρίγκιπας θα σε σώσει, με ένα του φιλί θα σε κερδίσει , και θα σε πάρει να ζήσετε σε ένα κάστρο.

- Δεν υπάρχει η συνέχεια σε αυτά οπότε η φαντασία περιορίζεται στην απόλυτη ευτυχία, στο σκίρτημα του πρώτου φιλιού, σε αυτό το πάθος της στιγμής... α και στην απόκτηση ενός στέμματος!

Γιατί όμως θα πρέπει να απολογηθώ; Στον γιο μου, επειδή κλαίω , μα είναι το αγαπημένο μου παιδικό και πάντα συγκινούμαι (το βλέπω κατά καιρούς!) . Πάντα 'αγαπώ' το Τέρας και όταν τελειώνει κοιτάζω τον άντρα μου με περιφρόνηση ... Αυτός για την ομορφιά μου με αγάπησε , να μείνω σπίτι για πάντα θέλει, να μην δουλεύω, να μεγαλώνω τα παιδιά και όταν ξεπετάγονται τρώγεται και για άλλο, να μην πηγαίνω βόλτες, να μην μιλάω σε κανέναν, να μην μιλάω γενικά...

Ενώ το Τέρας...

Να πω την ιστορία του εν συντομία για όσους δεν την γνωρίζουν... είναι ένας ορφανός νέος που ζει σε ένα κάστρο. Είναι εγωιστής, ματαιόδοξος, υλιστής, εγωκεντρικός, αγενής, αναιδής, αμόρφωτος, δεν ξέρει/έχει τρόπους, κανόνες, να σέβεται, να εκτιμάει. Τον

καταριέται μια μάγισσα, το μέσα του να βγει έξω του, και άρα να ζει με εμφάνιση τέρατος μέχρι να μάθει να αγαπά. Η Μπέλλα είναι όμορφη, έξυπνη, φτωχή, χωρίς μάννα, με καλούς τρόπους, ευγενική, μορφωμένη, έχει όνειρα, στόχους, ελπίδα... Μένει στην θέση του πατέρα της ως αιχμάλωτη στο κάστρο του Τέρατος.

Και κάπου εδώ αρχίζω να προβληματίζομαι. Αν ήταν άσχημη η Μπέλλα το τέρας θα την κοίταζε; Μα γιατί αυτή θα πρέπει να ξεπεράσει την εμφάνιση του και να δει την καλοσύνη μέσα του, που κακά τα ψέματα, ούτε εκείνος ξέρει ότι υπάρχει. Η αλλαγή του είναι για να την κερδίσει, δηλαδή παροδική, ή για εκείνον δηλαδή μόνιμη; Και μετά το happy end τι γίνεται; Τελικά η Μπέλλα βλέπει τον κόσμο, όπως ήθελε; Ή έχει και αυτή 2 παιδιά και τα κυνηγάει μέσα στο κάστρο; Το Τέρας κράτησε τη νέα συμπεριφορά του; Συνεχίζει να αλλάζει; Ή μήπως γύρισε στα παλιά; (ποτέ δεν μάθαμε το όνομα του, ακόμα και στη μεταμόρφωση του Τέρατος τον λένε). Πόσο του έχει στοιχίσει πραγματικά που δεν είχε γονείς;

Ορόρα και Χιονάτη δυο βασανισμένες πριγκίπισσες... καταραμένες από την κούνια τους... Η μοίρα τους ήταν να τους φιλήσει ένας περαστικός πρίγκιπας, και υποχρεωμένες να ζήσουν μαζί του εφόσον τις ελευθέρωσε, από τον ύπνο. Για να ξεφύγουν από μια δυσάρεστη κατάσταση πέφτουν σε μια άλλη. Ήταν όρος τουλάχιστον να είναι πρίγκιπας, αλλά πόσες 'κοιμισμένες' ξύπνησαν από το φιλί κάποιου που δεν ήταν;

Μου κάνει εντύπωση που καμιά τους δεν έχει μητέρα, και όπου υπάρχει είναι κακιά μητριά...

Σταχτοπούτα, άλλη μια που η επιλογή του γονέα 'παιδεύει' το παιδί. Η εμφάνιση της υποτακτικής, όμορφης, ταπεινής, φτωχής, νοικοκυράς, απλής γυναίκας ξεσηκώνει τον πρίγκιπα. Και είναι στο χέρι του να την επιλέξει...

Περιμένουν να διαλεχτούν μέσα από την βιτρίνα! Τις δελεάζουν με υποσχέσεις 'ελεγχόμενης ελευθερίας'. Τους τάζουν κάτι δικό τους χαμένο και πολύτιμο. ..

Οντέτ, την απαγάγουν, της φέρονται σαν σε ζώο, την μειώνουν. Ξεχωρίζει για την ομορφιά της και θαμπώνεται ο πρίγκιπας από αυτήν (ενώ την ξέρει χρόνια, που τότε την αγνοούσε γιατί ήταν άσχημη). Για αυτό άλλωστε και την κρίσιμη στιγμή δεν την αναγνώρισε. Τον συγχωρεί παρόλα αυτά εφόσον αυτός την ελευθερώνει από την φυλακή της.

Γιασμίν, φυλακισμένη στο ίδιο της το σπίτι. Για να γίνει βασίλισσα πρέπει να παντρευτεί. Ενώ τον ερωτεύτηκε για αυτό που είναι, εκείνος δεν άντεξε την οικονομική υπεροχή της. Παραλίγο να την καταστρέψει...

Άραγε πόσο επηρεάζουν και τα παιδικά παραμύθια την εικόνα που θα φτιάξουμε για την πραγματικότητα; Πόσο δυνατή είναι η ταύτιση με την ηρωίδα, που καταλήγουμε να ζούμε την ζωή της στο τέλος; (με λιγότερους πρίγκιπες βεβαίως μιας και οι τίτλοι δεν υπάρχουν πια). Ο ρόλος της γυναίκας για κάποιο λόγο είναι τόσο δεδομένος, όπως και του άντρα. Τα στερεότυπα δεν καλλιεργούνται μόνο μέσα από την οικογένεια, άλλα από αρκετούς παράγοντες γύρω γύρω επιβεβαιώνονται τα ως απαραίτους κανόνες. ' Φέρσου σαν άντρας' ακούμε πατεράδες και μανάδες, και γιαγιάδες και παππούδες να λένε στο 3 χρόνο αγοράκι που κλαίει... ' οι κυρίες δεν φέρονται έτσι' λέει στις Αριστογάτες η Μαρί, τα

κοριτσάκια πρέπει να κάθονται φρόνιμα και όχι να χοροπηδανε, να τα στολίζουμε με φούστες και κορδέλες , και να περιφέρονται σαν μικρές κουκλίτσες, να παίζουν με τα κουζινικά, και να προσποιούνται τη μαμά...

Μετά από όλες αυτές τις σκέψεις κοιτάζω τον άντρα μου με λίγο περισσότερη καλοσύνη και αγάπη. Στο κάτω κάτω έτσι έμαθα ότι πρέπει να είναι... Είναι στο χέρι μου να το αλλάξω...

Σοφία Θέτιδα Καστρουνή

Τελειόφοιτη Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας.